

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka v právní věci

žalobce: **T. D. N., nar. X,**
bytem X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců**
sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2017, č.j. MV-27651-4/SO-2017

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16.1.2017, č.j.

Za správnost vyhotovení: M. V.

OAM-1369-18/ZR-2015, kterým bylo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2017, kterým odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce vytýkal žalovanému, že rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomenul zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, rozhodnutí jsou v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání rozhodnutí byla porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti, zejména ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu.
3. Žalobce vytýká žalovanému, že neposoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu dostatečně. Tyto informace musí zjišťovat z moci úřední. Správní orgán nezjišťoval okolnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení pouze v jeho neprospěch. Žalobce poukázal na to, že se nachází na území ČR již od roku 2005 a celá rodina, jakož i veškeré jeho statky jsou v současné době na území ČR, ve Vietnamu již nemá žádných vazeb ani rodinných ani majetkových. V ČR žije ve společné domácnosti se svou družkou a nezletilou dcerou. Správní orgán neučinil jediný krok, kterým by zjistil podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, ačkoli měl možnost provést vypracování stanoviska OSPOD, výslech účastníka řízení, výslech družky. Nezjistil tedy žádné relevantní okolnosti ve vztahu k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Navíc rozhodnutí je nedostatečně individualizováno. Správní orgán toliko konstatuje předchozí odsuzující rozsudek, avšak opomíjí roli žalobce ve všech případech a náležité posouzení závažnosti spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území ČR za dobu svého pobytu vytvořil. Žalovaný měl zohlednit, že žalobce byl v podstatě na nesprávném místě v nesprávnou dobu. Nejedná se podle žalobce o spáchání zvlášť závažného zločinu, neboť byl odsouzen pouze ke 3 rokům odnětí svobody. Žalobce odkázal na závěry veřejného ochránce práv obsažené v řízení pod sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG. Poukázal také na Mezinárodní závazky České republiky, neboť čl. 3 odst. 1 Úmluvy oprávnění dítěte stanovuje, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí.
4. Dále se ohradil proti závěru správního orgánu o možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění. Žalobce poukazuje na to, že po zrušení povolení k trvalému pobytu si nemůže upravit svůj pobyt jiným způsobem, vyjma víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu. Zamítl i pochybnosti o tom, zda by se cizinci podařilo zlegalizovat pobyt v ČR ze zahraničí s ohledem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je v praxi vykládáno velmi restriktivně.
5. Ve vztahu k podmínce, pro kterou byl zrušen pobyt žalobce, namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a nesprávné odůvodnění rozhodnutí, poukázal na rozhodnutí NSS č.j. 8 As 68/2012-39 ze kterého vyplývá, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu je z povahy věci intenzivnější jak přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu. Podle

judikatury NSS a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory:

1. Povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku a trestného činu spáchaného cizincem.
2. Délka pobytu cizince v hostitelském státě.
3. Doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby.
4. Stěžovatelova rodina, situace.
5. Počet nezletilých dětí a jejich věk,
6. Rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen.
7. Rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát.
8. Imigrační historie dotčených osob.
9. Věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje i po patřičné úpravě za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce žije v ČR již více než 11 let, vazby na území domovského státu jsou téměř nulové.

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě plně odkázal na odůvodnění vydaného rozhodnutí.
7. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že Policie České republiky dne 1.4.2015 informovala Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky o odsouzení 10 občanů st. příslušnosti Vietnam, mj. také žalobce, a to rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 7 T 4/2014. K odvolání žalobce rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem 12 To 118/2014 tak, že žalobce byl odsouzen za přípravu k zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a nakládání s omamnými psychotropními látkami a jedy dle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1,2 písm. a) trestního zákoníku a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, k čemuž byl zařazen pro výkon trestu do věznice s dozorem. Na základě tohoto podnětu a z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody zahájilo Ministerstvo vnitra dne 4.5.2015 správní řízení. K tomu se žalobce vyjádřil. Upozornil, že mu byl zrušen trest vyhoštění z důvodu, že vyhoštění by bylo v rozporu se zásadou a zájmem na spojování rodin. Navrhl, aby povolení k trvalému pobytu mu zrušeno nebylo. Dne 3.3.2016 byla provedena pobytová kontrola se zjištěním, že na předmětné adrese X prověřovaný byt se nachází v 7. patře, zvonek je označen jménem S., v době kontroly zastižena přítelkyně prověřovaného cizince V. T. h. s dcerou N. H. A., byt je standardně zařízen, bydlí v něm tři dospělé osoby a jedno dítě. Dne 8.3.2016 byla provedena opětovná kontrola. Prověřovaný cizinec byl již zastižen doma, ukázal zde své osobní věci, nebyly zjištěny závady či nedostatky až na označení domovního zvonku. Dne 6.6.2016 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro rozhodnutí, ve vyjádření ke spisovému materiálu zdůraznil, že má na území nezletilé dítě, které má povolen trvalý pobyt a že na území aktuálně pobývá se svojí družkou, matkou nezletilého dítěte.

8. Dne 16.1.2017 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým zrušilo povolení k trvalému pobytu žalobce a udělilo žalobci výjezdní příkaz s platností 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V rozhodnutí vychází z toho, že žalobce byl pravomocně odsouzen za přípravu k zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, a to k trestu odnětí svobody v délce 3 let do věznice s dozorem. Rozsudek nabyl právní moci dne 9.12.2014. Oproti rozhodnutí soudu I. stupně bylo v odvolacím rozsudku upuštěno od trestu vyhoštění s ohledem na pracovní, sociální a rodinné zázemí v ČR. Ministerstvo zdůraznilo, že z rozsudku je patrné, že žalobce nejméně od listopadu 2012 do svého zadržení v lednu 2013 v X bez řádného povolení s dalšími osobami zřídili a provozovali účelně vybavenou pěstírnu konopí setého, jejichž provoz zajišťovali zejména zajištěním pronájmu prostor, jejich úpravou, instalováním podružného rozvodu elektřiny, rozmístěním zdrojů tepla a světla, květníků s rostlinami a dalších komponentů, čímž se jim podařilo vypěstovat nejméně 289 kusů rostlin konopí v různém stádiu růstu o celkové váze 84,48 g rostlinného materiálu obsahujícího 1,794 g delta-9-THC a pouze zásahem Policie ČR se jim nepodařilo rostliny dopěstovat, usušit a distribuovat dalším osobám. Chování žalobce lze vyhodnotit, že představuje aktuální, skutečné a dostatečné závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Žalobce se zabýval pěstováním drog ve značném rozsahu, po dlouhou dobu a za účelem zisku. Uvedené jednání žalobce je závažným porušením veřejného pořádku, který bylo navíc jednáním žalobce narušováno opakovaně a závažným způsobem. Správní orgán vychází ze znění Směrnice EU 2004-38/ES, kdy je v čl. 27 uvedeno, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření v daném případě zrušení trvalého pobytu neodůvodňuje a dále to, že chování dotyčného jednotlivce musí představovat aktuální, skutečné a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Účastník se dopustil trestné činnosti již před 4 roky, ale podmínku aktuálnosti nelze chápat tak, že musí být splněna jen v případě, kdy bude povolení k pobytu zrušeno bezprostředně po narušení veřejného pořádku. Spáchání trestné činnosti může určit jen soud trestní, který vydá rozsudek až po několik měsícům trvajícím trestním řízením a správní orgán závislý na vydání pravomocného rozsudku, který byl vydán v prosinci 2014. Po dobu vazebního stíhání nemohl se logicky žalobce dopouštět žádného trestného činu. V srpnu 2015 byl podmíněně propuštěn se zkušební lhůtou na 2 roky. Z uvedeného je jednoznačně patrné, že cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a je tak splněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu uvedena v ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
9. Ministerstvo se pak zabývalo dopadem rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince, přitom odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, sp. zn. 8 As 68/2012, a uvedl, že z cizineckého informačního systému, z rozsudku soudu v trestní věci, lustrací v Centrálním registru obyvatel a obsahu spisového materiálu zjistilo, že žalobce je rozvedený a má jedno dítě. V roce 2005 se oženil s českou občankou L. Ž., ve společné domácnosti žili pouze půl roku, k rozvodu došlo až v roce 2016. Nyní žije žalobce v X ve společné domácnosti s družkou a jejich společným dítětem nezletilou N. H A., narozenou X. Žalobce byl zadržen v lednu 2013 a od té doby byl stíhán vazebně (poznámka soudu). Navržený výslech družky a vyžádání stanoviska OPD správní orgán neprovedl, neboť nemá důvod o existenci těchto vazeb pochybovat, a proto navržené úkony považoval za nadbytečné. Zdůraznil ale, že i přes to nelze uvedené rodinné vazby považovat za důvod, proč by mohlo zrušení povolení k trvalému pobytu dojít

k nepřiměřenému zásahu do rodinného života cizince. Zejména s ohledem na délku nepodmíněného trestu, závažnost trestné činnosti a skutečnost, že trestnou činnost páchal jako člen organizované skupiny, čímž mj. vyjádřil svůj naprosto negativní postoj k právnímu systému ČR, a proto nejsou tyto vazby důvodem pro závěr o nepřiměřeném zásahu do rodinného života cizince. Účastník má navíc trvalý pobyt ode dne 3.5.2006, a to na základě sňatku s paní Ž., ve Vietnamu tedy strávil prvních 28 let svého života. Jak vyplývá z obsahu spisu v ČR, byl navíc ve velmi silném kontaktu s vietnamskou komunitou. S příslušníky stejné národnosti páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen, a s dalšími svými spoluobčany nyní bydlí. Ve Vietnamu navíc pobývají oba jeho rodiče a dva sourozenci. Nelze tudíž říct, že by účastník ztratil vazby k domovské zemi, ani to, že by se plně integroval do českého prostředí. Žalobce není držitelem živnostenského oprávnění a správní orgán nemá údaje o jeho současném zaměstnání, navíc je s ním vedeno i exekuční řízení. Do žádosti o trvalý pobyt uvedl, že má základní vzdělání a povoláním je dělník, což nelze považovat za nikterak specializovanou činnost, která by nešla vykonávat i v domovském státě. Žalobce se v ČR věnoval trestné činnosti v podstatě na úrovni podnikání a tento business se stal jeho výrazným zdrojem financí. Rozhodnutí považuje za zcela přiměřené s ohledem na to, když porovná rodinné a soukromé vazby cizince v ČR se spáchanou trestnou činností, závažností trestné činnosti pro společnost a rovněž i s délkou nepodmíněného trestu odnětí svobody. Rozhodnutí nepovažuje za nepřiměřené ani z hlediska ekonomických poměrů, vazeb navázaných v zemi a k domovské zemi, ani z hlediska zdravotního stavu či věku žalobce. Dále pak odkázal na rozsudek městského soudu, ze kterého vyplývá, že cizinec mohl své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Žalovaný hodnotil skutečnost, že žalobce má na území dceru a družku, avšak zdůraznil, že páchaná trestná činnost, délka trestu, způsobená škoda a újma jednoznačně převažuje nad touto skutečností. Zdůraznil, že výroba, držení a prodeje drog patří jednoznačně k nejzávažnější trestné činnosti s obrovským negativním dopadem pro celou společnost. Žalobce se sám dobrovolně rozhodl přesídlit do ČR, přerušení vazeb s domovským státem bylo čistě jeho rozhodnutí. Žalobce měl možnost se usadit na území, avšak žalobce byl povinen dodržovat platné zákony. Žalobci bylo pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, s čímž musel s ohledem na páchání trestné činnosti počítat. Žalovaný také poukázal na to, že nelze akceptovat cizincem vyřčený názor, že mu nelze pobyt zrušit, protože má na území rodinu, neboť v této skutečnosti si byl vědom i v době, kdy trestnou činnost páchal. V době svého zadržení policií byla jeho družka v sedmém měsíci těhotenství, přesto ani tato skutečnost ho od trestního jednání neodradila.

10. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K výkladu pojmu veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, a ztotožnil se se závěry prvostupňového správního orgánu ohledně ohrožení základního zájmu společnosti. Stejně tak konstatoval správnost závěru o tom, že zásah rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není v daném případě zásadně nepřiměřený. Zdůraznil, že odvolatel získal povolení k trvalému pobytu v roce 2006 uzavřením manželství s českou státní občankou, s níž udržoval životní společenství necelý rok, z manželství se děti nenarodily a až do rozvodu v roce 2016 se jednalo o manželství formální. Žalobce nyní žije na území s družkou a nezletilou dcerou, které zde mají povolen trvalý pobyt. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu a povinnosti vycestovat se

s družkou a dcerou může stýkat na základě krátkodobých víz. Zrušením povolení k trvalému pobytu jsou mu pouze odepřeny důvody, které se k tomuto nejvyššímu bytovému oprávnění vážou.

U žalobce navíc nebyly zjištěny pracovní, ekonomické nebo kulturní vazby, které by mohly být rozhodné pro posouzení otázky zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života. Zájem České republiky na ochraně společnosti před nebezpečnou a škodlivou trestnou činností se žalobce dopustil dle žalovaného, převažuje nad jeho soukromými a rodinnými zájmy. Pokud žalobce nadále zdůrazňuje, že nebyly provedeny navržené výsledky, k tomu uvádí žalovaný, že není jasné, jaké konkrétní skutečnosti v prvoinstančním řízení zjištěné či nezjištěné se měly těmito důkazy prokázat a ani odvolatel takové skutečnosti v odvolání neuvedl. Ministerstvo výslovně uvedlo, že nemá o existujících rodinných vazbách žalobce žádné pochybnosti a nebyl proto důvod jejich existenci prokazovat. Odvolatel navíc nebyl z území vyhoštěn, pouze povinen z území vycestovat. Ministerstvo odkázalo na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 46/2008, podle kterého intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince dosahuje obvykle jen dlouhodobý zákaz pobytu na území. Takový zákaz ale žalobci vydán nebyl. Se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí se ztotožnil. Přitom ještě zdůraznil, že se žalobce trestné činnosti dopustil v době, kdy byla jeho družka těhotná, přičemž si měl být vědom toho, že toto jednání může být důvodem pro odejmutí povolení k trvalému pobytu.

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí, kterým bylo pravomocně zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem *narušuje veřejný pořádek*, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění. Společnou podmínkou pro zrušení povolení k trvalému pobytu pro kterýkoli z důvodů obsažených v § 87l zákona o pobytu cizinců je, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
14. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i ze žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalobcův trvalý pobyt byl zrušen podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek (a současně nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění), neboť byl pravomocně odsouzen (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23.6.2014, sp. zn. 7 T 4/2014, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9.12.2014, č.j. 12 To 118/2014-6722) pro spáchání přípravy ke zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a nakládání s omamnými psychotropními látkami a jedy dle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, k čemuž byl zařazen pro výkon trestu do věznice s dozorem.
15. Žalobce v podané žalobě nejprve velmi obecně namítl, že rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího

orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, rozhodnutí jsou v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání rozhodnutí byla porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti, zejména ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Soud k takto vzneseným obecným námitkám ve shodné rovině pouze uvádí, že tyto námitky důvodnými neshledal. Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, žalovaný řádně zjistil skutkový stav a zabýval se řádně i dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jak soud uvádí v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

16. Žalobce v podané žalobě v podstatě brojí pouze proti způsobu, jakým správní orgán posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
17. Ze samotné podstaty pojmu „přiměřenost“ obsaženému v ustanovení § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že je třeba poměřovat minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně oprávněný zájem státu na dodržování jeho právních předpisů a zájem na ochraně veřejného pořádku státu na straně jedné, a právo na soukromý a rodinný život cizince na straně druhé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8As 68/2012 - 39). Správní orgány v projednávané věci váhu těchto hodnot posoudily v plné míře ve prospěch zájmu prvního.
18. Ačkoli žalobce výslovně nenamítal, že svým jednáním nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek, soud se touto otázkou zabýval právě s ohledem na to, aby mohl posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na výše uvedená kritéria.
19. Městský soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud opakovaně ve svých rozhodnutích konstatoval, že ne každé protiprávní jednání cizince (byť by za ně byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) představuje narušení veřejného pořádku podle § 87l písm. a) zákona o pobytu cizinců. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku je třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. např. rozsudky ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5As 73/2011–146, publikovaný pod č. 2882/2013, ve Sbírce NSS, rozsudek ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5Azs 274/2016–42, či ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1Azs 173/2017 - 39).
20. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ se v kontextu zákona o pobytu cizinců zabýval rozšířený senát zdejšího soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 ve Sbírce NSS. Rozšířený senát konstatoval, že „[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak

nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Při výkladu uvedených pojmů je třeba přihlížet také k intenzitě zásahu do práv cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1As 175/2012 - 34, publikovaný pod č. 2835/2013 Sb. NSS). Zrušením trvalého pobytu cizinci dochází k omezení práv, která cizinec již dříve nabyt. S tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atp. Oproti tomu při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt *a priori* ke zhoršení postavení cizince nedochází, neboť dosud výhod spojených s trvalým pobytem nepožíval. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu tak bude zpravidla vyšší než v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že dochází k závažnému zásahu do práva cizince jako v případě správního vyhoštění, lze závěry rozšířeného senátu z citovaného usnesení aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť rozšířený senát se v něm zabýval převážně výkladem § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5As 73/2011 - 146, publikovaný pod č. 2882/2013 Sb. NSS). Na základě těchto úvah rozšířený senát dospěl k závěru, že narušením veřejného pořádku „*může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“

21. Pokud jde o povahu předmětného jednání žalobce, je třeba konstatovat, že se jednalo o závažnou trestnou činnost, konkrétně pěstování konopí v rámci organizované skupiny vietnamských občanů působící na území České republiky, za které byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let. Z trestních rozsudků konkrétně vyplývá, že žalobce nejméně od listopadu 2012 do svého zadržení v lednu 2013 v X bez řádného povolení s dalšími osobami zřídili a provozovali účelně vybavenou pěstírnu konopí setého, jejichž provoz zajišťovali zejména zajištěním pronájmu prostor, jejich úpravou, instalováním podružného rozvodu elektřiny, rozmístěním zdrojů tepla a světla, květníků s rostlinami a dalších komponentů, čímž se jim podařilo vypěstovat nejméně 289 kusů rostlin konopí v různém stádiu růstu o celkové váze 84,48 g rostlinného materiálu obsahujícího 1,794 g delta-9-THC a pouze zásahem Policie ČR se jim nepodařilo rostliny dopěstovat, usušit a distribuovat dalším osobám. Takové jednání nelze dle soudu v žádném případě vyhodnotit tak, že žalobce byl „v nesprávnou dobu na nesprávném místě“, jak se snaží na svou obranu uvádět žalobce.
22. Správní orgány trestnou činnost, jíž se žalobce dopustil, hodnotily jako jednání, které představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a s tímto závěrem se soud ztotožňuje. Žalobce se zabýval pěstováním drog ve značném rozsahu, po dlouhou dobu a za účelem zisku, což je potvrzeno i tím, že žalobce v průběhu řízení nedoložil, jaké jsou jeho pracovní aktivity, tedy jakým způsobem vydělává na živobytí v České republice, ani jaké má příjmy na území ČR.. Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti před možným ohrožením, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) výše popsaného jednání žalobce je nutno

hodnotit jako vysokou, a to zejména právě ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného příslušnými ustanoveními trestního zákona.

23. Správní orgány obou stupňů řádně a přezkoumatelným způsobem tedy posoudily jednání žalobce jako dostatečně závažné narušení veřejného pořádku, v důsledku čehož má soud za prokázané, že v posuzované věci byly naplněny zákonné důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odstavec 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
24. Městský soud se proto dále zabýval k námitce žalobce otázkou, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky přiměřené, a to s ohledem na dopady do jeho soukromého a rodinného života, jak požaduje shora citované ustanovení zákona o pobytu cizinců. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku je třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem. Jak soud již výše uvedl, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány měly v projednávané věci zkoumat, zda jednání žalobce představovalo v době jeho rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
25. Žalobce vytýká žalovanému, že nezjišťoval okolnosti pro žalobce příznivé, ale zjišťoval pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. Taková skutečnost ale ze správního spisu nevyplývá. Pokud žalobce namítá, že nebylo vyhověno jeho návrhům na doplnění dokazování, např. vypracováním stanoviska OSPOD, výsledkem žalobce a jeho družky, je nutné zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti měly být těmito důkazními prostředky prokázány. Pokud uvedl, že jimi měly být ujasněny rodinné vazby a eventuální zájem dítěte na pobytu svého otce na území ČR, zdůrazňuje soud, že ze správního spisu vyplývá, že žádný ze správních orgánů tyto skutečnosti nezpochybňoval. Jestliže za této situace doplnění dokazování těmito důkazy správní orgán považoval za nadbytečný, lze s tímto závěrem souhlasit.
26. Ministerstvo při posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce vyšlo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012 – 39 (dostupný na www.nssoud.cz), na který taktéž odkazuje žalobce v podané žalobě. Podle tohoto rozsudku musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Současně Nejvyšší správní soud uvedl, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.

27. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný uvedenými kritérii řídil. V této souvislosti soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce v podané žalobě na výše uvedená kritéria pouze zcela obecně odkázal, avšak bez jakékoliv vazby k napadenému rozhodnutí, když v podané žalobě ani nenamítá, kterými z uvedených kritérií se správní orgány nezabývaly vůbec, kterými se podle něj zabývaly nedostatečně a v čem tedy spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ačkoli se správní orgány podrobně zabývaly charakterem trestné činnosti žalobce i závažností porušení veřejného pořádku, k těmto závěrům žalobce v podané žalobě uvedl pouze, že byl na nesprávném místě v nesprávnou dobu a že byl odsouzen „pouze“ ke třem rokům odnětí svobody. Tím však nemohou být zpochybněny závěry správního orgánu týkající se posouzení povahy a závažnosti dotčeného veřejného zájmu.
28. Prvostupňový správní orgán při porovnání veřejného zájmu spočívajícím v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince zohlednil délku nepodmíněného trestu, závažnost trestné činnosti a skutečnost, že trestnou činnost páchal žalobce jako člen organizované skupiny, čímž mj. vyjádřil svůj naprosto negativní postoj k právnímu systému ČR. Ministerstvo dále zohlednilo, že žalobce většinu svého života žil ve Vietnamu, v České republice byl navíc ve velmi silném kontaktu s vietnamskou komunitou, což je patrné i z toho, že s příslušníky stejné národnosti páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen, a s dalšími svými spoluobčany nyní bydlí. Poukázal také na to, že ve Vietnamu pobývají oba rodiče žalobce a dva sourozenci, a proto nelze říct, že by účastník ztratil vazby k domovské zemi, ani to, že by se plně integroval do českého prostředí. Zdůraznil také, že žalobce není držitelem živnostenského oprávnění a správní orgán nemá údaje o jeho současném zaměstnání a navíc je se žalobcem vedeno i exekuční řízení. Zohlednil i to, že žalobce do žádosti o trvalý pobyt uvedl, že má základní vzdělání a povoláním je dělník, což nelze považovat za nikterak specializovanou činnost, kterou by nemohl vykonávat i v domovském státě. Správní orgán také zdůraznil, že žalobce se v ČR věnoval trestné činnosti v podstatě na úrovni podnikání a tento business se stal jeho výrazným zdrojem financí. Rozhodnutí považuje za zcela přiměřené s ohledem na to, když porovná rodinné a soukromé vazby cizince v ČR se spáchanou trestnou činností, závažností trestné činnosti pro společnost a rovněž i s délkou nepodmíněného trestu odnětí svobody. Rozhodnutí nepovažuje za nepřiměřené ani z hlediska ekonomických poměrů, vazeb navázaných v zemi a k domovské zemi, ani z hlediska zdravotního stavu či věku žalobce. Správní orgán nijak nezpochybnil skutečnost, že žalobce má na území dceru a družku, avšak zdůraznil, že páchaná trestná činnost, délka trestu, způsobená škoda a újma jednoznačně převažuje nad touto skutečností. Zdůraznil, že výroba, držení a prodeje drog patří jednoznačně k nejzávažnější trestné činnosti s obrovským negativním dopadem pro celou společnost. Žalobce se sám dobrovolně rozhodl přesídlit do ČR, přerušení vazeb s domovským státem bylo čistě jeho rozhodnutí. Žalobce měl možnost se usadit na území, avšak žalobce byl povinen dodržovat platné zákony. Odmítl názor žalobce, že mu nelze pobyt zrušit, protože má na území rodinu, neboť této skutečnosti si byl vědom i v době, kdy trestnou činnost páchal. V době svého zadržení policií byla jeho družka v sedmém měsíci těhotenství, přesto ani tato skutečnost ho od trestního jednání neodradila. S těmito závěry se pak ztotožnil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, když zdůraznil, že u žalobce navíc nebyly zjištěny pracovní, ekonomické nebo kulturní vazby, které by mohly být rozhodné pro posouzení otázky zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života, a že zájem České republiky na ochraně společnosti před nebezpečnou a škodlivou trestnou činností, které se žalobce dopustil, převažuje nad jeho soukromými a rodinnými zájmy.

29. Z výše uvedeného vyplývá, že se žalovaný i ministerstvo v souladu s citovanou judikaturou přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce podrobně zabývaly, a není tedy pravdou, že by správní orgán pouze odcitoval odsuzující rozsudek, jak tvrdí žalobce.
30. Za případný zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život lze tedy považovat zejména skutečnost, že zrušení trvalého pobytu může narušit jeho soužití s družkou a vztahy s nezletilou dcerou. Správní orgány rodinný život žalobce nijak nezpochybnil, naopak ve svých rozhodnutích připustily, že zrušení trvalého pobytu bude mít dopady do života žalobce. Soud považuje na tomto místě za vhodné konstatovat, že žalobou napadeným rozhodnutím není žalobce zbaven možnosti realizovat rodinný život. V úvahu přichází jak varianta praktického odloučení žalobce od družky a nezletilé dcery, tak i možnost přestěhování rodiny do země původu žalobce. Z tvrzení žalobce přitom nelze dovodit žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly nemožnosti realizovat rodinný život v zemi původu žalobce. Žalobce ohledně svého rodinného života neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného života v případě ukončení trvalého pobytu v České republice.
31. S ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopustil (v podrobnostech viz výše), městský soud závěrem konstatuje, že žádný z důvodů uváděných žalobcem není natolik podstatný, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalovaného ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele. Městský soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života žalobce přiměřeným a se závěry žalovaného se ztotožnil.
32. Nad rámec výše uvedeného pak městský uvádí, že si žalobce měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č.j. 10 Azs 312/2016 – 59). V projednávané věci je nutné zohlednit i to, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl v době, kdy byla jeho družka těhotná a ani tato skutečnost mu nezabránila v páčání trestné činnosti ve výše uvedeném rozsahu. Pokud tedy nyní žalobce argumentuje tím, že mu není možno zrušit povolení k trvalému pobytu, neboť má na území ČR nezletilou dceru, zdůrazňuje soud, že si žalobce měl být rizik a následků svého protiprávního jednání vědom již v době páčání této trestné činnosti, a pokud své jednání neovládl a trestné činnosti se dopustil, musí nést nyní následky svého jednání.
33. Městský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
34. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu

nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu